

syn til den Anskuelse, at Rigsdagen altid vil være det Sted, hvor den Slags Love, naar de endelig skulle komme frem udenfor den Hovedlov, som jeg altid søger at bringe frem igjen, nemlig Kirkeforfatningen, bør behandles, idet jeg er overbevist om, at Rigsdagen vil tage varksomt og omhyggeligt fat paa den Slags Bestemmelser, saa at Samfundet kan være tjent dermed.

S. Pedersen: Jeg skal ikke inblabe mig paa at bedømme, hvor Grændsen er mellem den lovgivende og den administrative Magts Myndighed, eller hvorvidt den høitærede Minister har været i sin fulde Ret, ved at udstede den Kongelige Anordning, men jeg har kun troet det nødvendigt at klare min Stilling til en Sag, som interesserer mig personligt. Jeg skal da tillade mig at motivere min Afstemning derhen, at Grunden, hvorfor jeg ønsker Lovens Fremme, ikke blot er den, at Ministeriet har anordnet administrativt, hvad jeg antager bør ordnes ved Lov, men der er i § 2 af den Kongelige Anordning en Bestemmelse, som ganske svækker Betydningen af det, den skulde have til Hensigt at fremme. Det er deri overladt Biskoppen at afgjøre, hvorvidt den Præst, som de paagældende Beboere have sluttet sig til, maa holde Altergang i Egnens Sognekirke, hvis de have for langt til den Kirke, hvortil den Præst hører, som de have sluttet sig til. Dette synes mig at forudsætte, at Menighedsmedlemmer fra et andet Sogn have en Berettigelse til at benytte en anden Kirke end deres egen; men det forekommer mig ikke at være den Mening, som nærmest synes at ligge i den omhandlede Bestemmelse, forsaavidt der skal være nogen Mening i den. Navnlig vil paa de tyndt befolkede Steder i Sylland Loven om Sognebaandets Løsning blive aldeles betydningsløs, naar disse Bestemmelser træde til, thi der vil der vise sig de allerførste Vanskeligheder for at benytte en fremmed Præst, naar de ikke have Lov til at bruge deres egen Sognekirke, naar de ville. Den Bestemmelse, at Biskoppen skal anordne, hvor ofte og til hvilken Tid det skal ske, forekommer mig at give meningsforstyrrende ind; thi skal der være nogen Mening i, at det er ifølge en kirkelig Trang, at Beboerne søge at

blive deelagtige i Naadens Mibler, saa er det vanskeligt for nogen Anden end dem selv at bestemme, naar de føle Trang til at nyde dem, og da navnlig Alterets Sacramente, hvorom der jo ogsaa nærmest her er Tale. Men forsaavidt de ikke kunne faae Afgang til Kirken, naar de synes at føle denne Trang, og til den Tid, om hvilken de ere komne overeens med den Præst, til hvilken de have sluttet sig, saa er den hele Frihed lig Nul. I Henshold til, hvad jeg saaledes har ytret, skal jeg tillade mig at anbefale det høitærede Thing at støtte Lovens videre Fremme og lade den gaae over til anden Behandling.

Fsberning: Jeg antager, at den ærede Minister ikke vil føle sig uhyggeligt berørt ved, at Loven gaaer videre. Han vil erkjende Nødvendigheden af, at der, naar Loven bliver behandlet, vil blive berørt adskillige enkelte Spørgsmaal saaledes som det nys omtalte, som vi nu ikke kunne gaae ind paa. Saaledes som Forslaget foreligger, vil man gjøre bedst i at stemme for Overgang til anden Behandling, uden at man behøver at lægge den Betydning deri, at man ønsker Lovens Fremme. Var Loven en Lov, der skulde afgjøre Kirkens indre Spørgsmaal, saa troer jeg, at den ikke burde fremmes. Hvis det derimod bliver et verdsligt Spørgsmaal, saa kan det ingen væsentlig Skade gjøre at gaae ind derpaa, isald den behøves. Jeg troer, at man undgaaer bedst Forhandlingen om de enkelte Spørgsmaal ved at lade den gaae til anden Behandling og saa lade den vente.

Kirke- og Underviisningsministeren: For mig er det aldeles ligegyldigt, enten man stemmer for eller imod Lovens Overgang til 2den Behandling.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved Lovforslagets Overgang til 2den Behandling blev vedtagen med 46 Stemmer mod 18.

Formanden: Da Ingen har begjæret Medsættelse af Udvalg, vil Sagen gaae umiddelbart til 2den Behandling. Jeg skal nær-